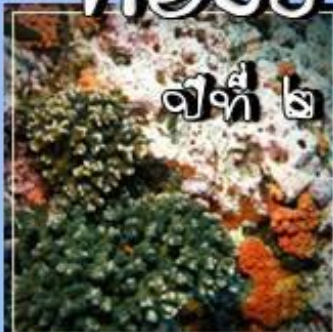

คุณสาร

ท่องเที่ยวที่ยอดวิเศษในทะเล

วันที่ ๒ จนถึงวันที่ ๓ (ก.ค.๕๒-ก.ย.๕๒)

ความหลากหลายทางชีวภาพ

แหล่งชายฝั่งทะเลในแนวปะการัง... (๒)

บ้านเจ้าไก่จาก กองหินงูทะเล... (๒๗)

สถาบันพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ISSN 1906-179X

บทบรรณาธิการ

พบกันอีกครั้งสำหรับฉบับที่ ๗ ของจุลสาร ฉบับนี้เป็นฉบับเฉลิมฉลองล่วงหน้าสำหรับปีสากลแห่งความหลากหลายทางชีวภาพที่กำลังจะเกิดขึ้นในปีหน้า (๒๕๕๖) ด้วยเรื่องราวเกี่ยวกับความหลากหลาย บันทึกเรื่องราวจากแหล่งน้ำที่มีข้อสะกิดเล็ก ๆ น้อย ๆ สำหรับนักท่องเที่ยวบางคน แม้จะมีเพียง ๒ เรื่อง แต่ก็อ่านจุใจ (จนต้องเพิ่มจำนวนหน้า) จากนักเขียนหน้าใหม่สำหรับจุลสารของเรา แต่เป็นนักเขียนมือเขียนในแวดวงภายนอก

เรายังคงเปิดรับข้อเขียนจากนักเขียนภายนอกตลอดเวลา ด้วยหวังว่าจะให้จุลสารของเราเป็นเวทีแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และอวดภาพถ่ายที่ท่านชื่นชอบในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ

โปรแกรมท่องเที่ยวของสถาบัน ฯ ในเดือนตุลาคมนี้เป็นทัวร์ฤดูร้อน *มศว ๑๑ - ๑๒ ตุลาคม* ที่สระแก้ว ทัวร์สวนผึ้ง ๒ วัน ในเดือนพฤศจิกายน และวันเดียวเที่ยวจะเข้ในเดือนธันวาคมนี้

ปิดท้ายด้วย “ขอแสดงความยินดีกับบัณฑิตใหม่ สาขาการวางแผนและการจัดการการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม” ที่กำลังจะเข้ารับพระราชทานปริญญาในวันที่ ๑๙ ธันวาคมนี้

กองบรรณาธิการ

ผู้จัดทำ สถาบันพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
โทร: แฟกซ์ ๐๒-๒๐๔-๒๑๖๕ ที่ปรึกษา ผศ.วัลลภพันธ์ สถิตยยุทธการ ผศ.ชาลี ดวงแก้ว
บรรณาธิการ รศ.สุภาพร ลูกสีเหลือง กองบรรณาธิการ ดร.รักชนก ไคโต
ชีวิตร์ อรรถสาธน์ อภิรัตน์ ช้วนตัน
ฝ่ายศิลปะ ชนะชัย ทองอยู่ ติดต่อลงประชาสัมพันธ์ ชีวิตร์ อรรถสาธน์

ความหลากหลายทางชีวภาพรอบห้วยน้ำทะเลในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชวลี ดวงแก้ว

ความหลากหลายทางชีวภาพ (biodiversity) หมายถึง การมีสิ่งมีชีวิตนานาชนิดนานาพันธุ์ ในระบบนิเวศอันเป็นแหล่งที่อยู่อาศัย ซึ่งมีมากมายและแตกต่างกันทั่วโลก ความหลากหลายทางชีวภาพสามารถพิจารณาได้จากความหลากหลายระหว่างสายพันธุ์ ระหว่างชนิด และระหว่างระบบนิเวศ ความหลากหลายระหว่างระบบนิเวศเป็นความหลากหลายทางชีวภาพซึ่ง

ซับซ้อนสามารถเห็นได้จากความแตกต่างระหว่างระบบนิเวศต่าง ๆ เช่น ป่าดงดิบ ป่าชายหาด ทะเลสาบ บึง หนอง ชายหาด แนวปะการัง ตลอดจนระบบนิเวศที่มนุษย์สร้างขึ้น

จากความแตกต่างหลากหลายของระบบนิเวศ ทำให้โลกเป็นถิ่นที่อยู่อาศัยที่เหมาะสมสำหรับสิ่งที่มีชีวิตต่าง ๆ ก่อให้เกิดคุณค่าแก่การดำรงชีวิตของมนุษย์แตกต่างกัน เช่น ป่าไม้ทำหน้าที่ดูดซับน้ำไม่ให้เกิดน้ำท่วมและการพังทลายของดิน ป่าชายหาดทำหน้าที่เก็บตะกอนมิให้ไปทับถมจนบริเวณ

ปากอ่าวตื้นเขิน ทำให้เกิดฤดูกาล มีการหมุนเวียนระบบวัฏจักรอาหารที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของมนุษย์ ซึ่งเป็นหลักประกันสังคมและเป็นสวัสดิการของมนุษย์ในทางเศรษฐศาสตร์ มนุษย์ได้พบกับทัศนียภาพอันเกิดจากผสมผสานของธรรมชาติ บางแห่งมีลักษณะความงามทางธรรมชาติที่แปลกตาเป็นพิเศษ เอื้อให้ เป็นแหล่งท่องเที่ยว แหล่งพักผ่อนหย่อนใจ รวมทั้ง เป็นแหล่งเรียนรู้ด้านวิชาการแขนงต่าง ๆ ของประเทศได้เป็นอย่างดีอีกด้วย จากการศึกษา ของ International Ocean Institute เกี่ยวกับ Integrating Biodiversity Conservation with Sustainable Tropical Coastal Tourism Development ได้กล่าวถึง **อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลของเขตร้อน แถบเอเชีย-แปซิฟิก ของประเทศที่กำลังพัฒนาว่าเป็นจุดเด่นที่ทำรายได้ทางการท่องเที่ยวให้กับประเทศได้เป็นอย่างดี** เนื่องจากภูมิประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียง และเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ มีแนวชายฝั่งทะเลอันยาวเหยียด มีรูปร่างลักษณะที่แตกต่างกันจึงทำให้ชายฝั่งทะเลมีคุณค่าอย่างยิ่งนัก นอกจากคุณค่าต่อการศึกษาด้านธรณีวิทยา สันฐานวิทยา ประวัติศาสตร์ โบราณคดี และความหลากหลายทางชีวภาพอื่น ๆ แล้ว **ชายฝั่งทะเลแต่ละแห่งก็มีเอกลักษณ์ของตัวเองที่มนุษย์สร้างขึ้นไม่ได้ แต่ทำลายได้** เช่น ประเทศอินโดนีเซีย มีความยาวของแนวชายฝั่งทะเลประมาณ ๘๑,๐๐๐ กิโลเมตร ประเทศฟิลิปปินส์ มีแนวชายฝั่งทะเลยาวรวม

ประมาณ ๑๘,๐๐๐ กิโลเมตร ประเทศไทยมีชายฝั่งทะเล ยาวประมาณ ๒,๖๑๔ กิโลเมตร แบ่งออกเป็นชายฝั่งด้านทะเลอันดามันในมหาสมุทรอินเดียและฝั่งอ่าวไทย ความแตกต่างกันอย่างหลากหลายรูปแบบ เหล่านี้ทำ

ให้ชายฝั่งทะเลในเขตร้อนแถบทะเลอันดามัน มีคุณค่าในตัวเองอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ เป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ส่งผลทางเศรษฐกิจต่อประเทศเหล่านั้น

เมื่อมองลึกลงไป ถึงส่วนประกอบ ของความหลากหลายทางระบบนิเวศใต้น้ำ เช่น ทรายแต่ละเม็ด หินแต่ละก้อน ก็เป็นแหล่งอาศัยของสิ่งมีชีวิตเช่นกัน หรือเรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า coastal habitat

ระบบนิเวศชายฝั่งทะเล (Coastal ecosystem)

ขอบเขตของระบบนิเวศชายฝั่งทะเลนั้น ไม่สามารถ กำหนดได้อย่าง ชัดเจน เนื่องจากลักษณะของชายฝั่งแต่ละแห่งอาจจะแตกต่างกันไป ชายฝั่ง ทะเลที่ติดกับทะเลไปจนถึงไหล่ทวีป (continental shelf) และมหาสมุทร เป็นแหล่งที่มีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากเป็นแหล่งอาหารแหล่งใหญ่ ที่สุดของสิ่งมีชีวิต ประกอบด้วย แพลงก์ตอนพืช แพลงก์ตอนสัตว์รื้อนาชนิด

หญ้าทะเล สาหร่ายทะเล สัตว์น้ำจำพวก กุ้ง หอย ปู ปลา พะยูน วาฬ และ โลมา ฯลฯ

การเปลี่ยนแปลงของระบบนิเวศชายฝั่งทะเลผันแปรอยู่ตลอดเวลา น้ำทะเลจะมีการขึ้นลงทุกวันบริเวณชายฝั่งในเขตน้ำขึ้นน้ำลง แต่ระดับการเปลี่ยนแปลงมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับแรงดึงดูดระหว่างโลกกับดวงจันทร์ สิ่งมีชีวิตที่อาศัยในระบบนิเวศในเขตน้ำขึ้นน้ำลงจำเป็นต้องมีความทนทานต่อการสูญเสียน้ำจาก

ร่างกาย การเปลี่ยนแปลง

ของอุณหภูมิ และความรุนแรงของ คลื่นลม ทำให้ต้องมีการปรับตัวทั้ง ทางรูปร่าง และพฤติกรรม ของสิ่งที่มี ชีวิตในระบบนิเวศนั้น เช่น การมี ระบบการรับรู้และเตือนถึงสภาพที่ไม่

เหมาะสม โดยมีอวัยวะเพื่อรับรู้การเคลื่อนไหวของน้ำทะเล เช่น ปูลม ที่มีก้าน ตายาว ทำให้มองเห็นเมื่อฝังตัวอยู่ในรู ปลาตีนมีครีบหู เพื่อช่วยให้เคลื่อนที่ บนบกได้ เพรียงหินมีเปลือกหนาเพื่อช่วยลดการสูญเสียน้ำ หอยแมลงภู่ที่ทน ต่อสภาวะออกซิเจนต่ำได้นานหลายสัปดาห์ หอยขึ้นกอยู่ในน้ำจืดได้หลาย ชั่วโมง

ระบบนิเวศชายฝั่งทะเลเขตร้อนแบ่งได้เป็น 6 ระบบ คือ ระบบนิเวศหาดทราย ระบบนิเวศหาดหิน ระบบนิเวศหาดโคลน ระบบนิเวศปากแม่น้ำ หรือป่าชายเลน ระบบนิเวศแหล่งหญ้าทะเล และระบบนิเวศแนวปะการัง

ระบบนิเวศชายฝั่งทะเล

ประกอบด้วย

๑. ระบบนิเวศหาดทราย (Sandy beach)

หาดทรายจะมีขนาดของเม็ดทรายแตกต่างกันตามลักษณะทางภูมิศาสตร์และฤดูกาล สิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ตามหาดทรายจะมีความสามารถพิเศษในการฝังตัวปรับตัวไปตามระบบนิเวศ เช่น

ปูหนุมาน มีขาที่แบนเป็นใบพาย ช่วยในการว่ายน้ำและ ะพ่ายทรายฝังตัวเอง หรือพวกที่มีลำตัวอ่อนจะมีอวัยวะช่วยในการขุดรู หอยเสียบจะมีเท้าขนาดใหญ่ ช่วยในการฝังตัว หอยตลับจะมีเปลือกหอยหนาและแข็งแรงและจะยื่นท่อน้ำเข้าออกเหนือพื้นทรายในช่วงเวลาน้ำขึ้น

๒. ระบบนิเวศหาดหิน (Rocky shore)

ลักษณะหาดหินประกอบด้วยชายหาดที่มีหินต่าง ๆ ในบริเวณเขตน้ำขึ้นน้ำลง อาจพบตามชายฝั่งทะเลที่เชื่อมติดต่อกับภูเขา และจากการที่ถูกน้ำทะเลกัดเซาะจะทำให้เกิดซอกเล็กซอกน้อย ทำให้หาดหินค่อนข้างที่จะมีสิ่งที่มีชีวิตอาศัยอยู่

มากมายรวมทั้งเป็นแหล่งหลบภัยของสัตว์น้ำวัยอ่อนได้เป็นอย่างดี เช่น กุ้งดีดขัน ปูแสมหิน ปูใบ้ หอยหมวกแจ็ก ดาวทะเล หอยนางรม ปลาขนาดเล็ก

ปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่สำคัญในบริเวณหาดหิน ได้แก่ อิทธิพลของคลื่นลม น้ำขึ้นน้ำลง ความแห้ง ความร้อน ซึ่งจะส่งผลให้สิ่งมีชีวิตที่มาอาศัยอยู่ต้องมีการปรับตัวเองทั้งด้านการยึดเกาะและรูปร่าง เช่น เพรียงหิน จะยึดติดอยู่กับหินตลอดชีวิต หอยนางรม จะมีเปลือกหนาและปิดได้สนิท เพื่อไม่ให้สูญเสียน้ำในร่างกายเมื่อเวลาน้ำลงและเพื่อไม่ให้ถูก คลื่นพัดพาไป

บางพวกมีเส้นใยในกา รยึดเกาะ เช่น หอยแมลงภู่ ส่วนสาหร่ายเห็ด หูหนู สาหร่ายใบมะกรูด สาหร่ายสีน้ำตาล และสาหร่าย สีแดง บางชนิดต้องมีส่วนที่ยึดเกาะกับก้อนหิน บางชนิดมีการพราง ตัวให้มีลักษณะคล้ายกับก้อนหิน เพื่อเกาะกับก้อนหินได้มั่นคงภายในหาดหินเมื่อเวลาน้ำลง จะมีน้ำค้างอยู่ตามแอ่งหรือซอกต่าง ๆ เรียกแอ่งน้ำนี้ว่า **แอ่งน้ำขึ้นน้ำลง** (tide pool) พืชและสัตว์ทะเลที่อาศัยอยู่ในแอ่งน้ำนี้จะต้องมีการปรับตัวได้ดีมากต่ออุณหภูมิที่สูงขึ้น และจำนวนออกซิเจนที่ลดน้อยลง ความเค็มที่เพิ่มขึ้น สัตว์ที่พบในแอ่งนี้ได้แก่ ดอกไม้ทะเล หอยทะเลจำพวก หอยขี้นก เพรียงหิน เป็นต้น

๓. ระบบนิเวศหาดโคลน (Muddy shore)

หนอนท่อ

ออกซิเจนในดินลดลงจนอาจ ทำให้ บริเวณนี้ขาดออกซิเจน (anaerobic condition) แต่ในบริเวณนี้ก็มี สิ่งมีชีวิต มากมาย มาอาศัยอยู่โดย สามารถ ปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม นี้ได้ เช่น หนอนท่อที่สร้างปลอกท่อ ผังตัวลง ไปในโคลน

หาดโคลนเป็นบริเวณที่มี คลื่นไม่รุนแรงทำให้ดินตะกอนมี ขนาดเล็กมากตกตะกอนลักษณะ เป็นดินโคลนที่อาจมีทรายปนอยู่ ด้วย เช่น อ่าวที่มีที่กำบัง อ่าวปิด

ทะเลสาบ และบริเวณปากแม่น้ำ เป็น หาดที่ไม่ชัน ทำให้น้ำไหลไปบริเวณอื่น ได้ยากจะถูกกักเก็บไว้ในดิน มี แแบคทีเรียอาศัยอยู่มากจนทำให้ปริมาณ

หนอนท่อ

สัตว์บางชนิด ต้อง

ปรับตัวทางด้าน

สรีระวิทยา ให้ทนต่อ

สภาพการขาด

ออกซิเจน โดยมีตัว

จับออกซิเจนเพิ่มขึ้น เช่น

ฮีโมโกลบินพบในกลุ่มหอยแครง

หอยกระเจก หรือหอยกะทิ

เนื่องจากหอยพวกนี้มักกิน

แพลงก์ตอนและเศษอินทรีย์

ปูก้ามดาบฟ้า

ในบริเวณหาดโคลนนี้จะพบสังคมของปู

ก้ามดาบหลายชนิดที่ขุดรูอยู่ ตัวผู้มักมีก้ามใหญ่มีสีส้ม

แดงเพื่อเรียกร้องความสนใจจากเพศตรงข้าม

หอยปากเปิดจะใช้รากยึดฝังลงในเลนและยื่นก้ามอยู่ใน

ระดับผิวดิน บางบริเวณที่เป็นดินค่อนข้างแข็งมักเป็นที่

อาศัยของปูก้ามดาบ

หอยปากเปิด

๔. ระบบนิเวศปากแม่น้ำ หรือระบบนิเวศป่าชายเลน (Estuary and Mangrove forest) หรือบริเวณน้ำกร่อย

เป็นบริเวณที่น้ำจืดจากแม่น้ำมาบรรจบกับทะเล ทำให้บริเวณนี้มีการเปลี่ยนแปลงของความเค็มอยู่ตลอดเวลา บริเวณนี้มีความอุดมสมบูรณ์มาก มีตะกอนแร่ธาตุ สารอาหารต่าง ๆ จากต้นน้ำลงมาด้วย ทำให้เหมาะสมต่อการเจริญเติบโตของสิ่งมีชีวิตต่าง ๆ มากมาย เช่น พรรณไม้ต่าง ๆ ได้แก่ ต้นโกงกาง แสม ลำพู ลำแพน ป่าชายเลนมีประโยชน์ต่อระบบนิเวศทางทะเลมาก เช่น รากของต้นโกงกางและแสม จะรูดจับตะกอน เพื่อช่วยยึดลำต้น

ที่เจริญบนดินเลน ทำให้มีช่องเล็กช่องน้อยเหมาะสำหรับ รับการหลบซ่อนของ สัตว์น้ำวัยอ่อน บริเวณนี้จึงเป็นแหล่งเพาะพันธุ์สัตว์น้ำ

เป็นจำนวนมาก เช่น หอยทะเลบางชนิด กุ้งดีดขั้ว ปูแสม ปูเสฉวน ปลา ตีน เพรียงหิน จระเข้ กบ งู ปลากะพงขาว ปลาเก๋า และปลากะบอก ราก ของต้นไม้ก็ช่วยดักดินตะกอนไม่ให้พัดลงสู่ทะเลมากนัก ช่วยก้ำบังคลื่นลม ตัวต้นไม้เองสามารถนำไปเผาเป็นถ่านที่มีคุณภาพ และสารสกัดทางเคมี เพื่อนำไปใช้ในอุตสาหกรรมได้ พืชในบริเวณป่าชายเลนในประเทศไทยบางชนิด จะมีลักษณะเฉพาะตัว เนื่องจากสภาพแวดล้อมที่จำกัดที่ต้องอยู่ ในที่ที่เป็น ดินเลนลึกและจมอยู่ในน้ำเค็มเป็นประจำ ทำให้ต้องมีการปรับตัวทั้งทางด้าน

สรีระและโครงสร้าง บาง กลุ่มจะสร้างรากหายใจ จะมีรากค้ำจุนจำนวนมากแตกออกบริเวณ โคนต้น เช่น โกงกาง

บางกลุ่มจะมีรากหายใจที่มีลักษณะเป็นแท่ง หรือรูปห้

กงอ

คล้ายเข่าโผล่ขึ้นมาเหนือน้ำ เช่น

ต้นลำพู ลำแพน

ฝาด ส่วนกลุ่มต้นตะบูนและโปร่งบางชนิดจะมีลักษณะเป็นสันแบนบริเวณ

โคนต้นและทอดยาวคดเคี้ยวออกไปเรียกว่า “พูพอน” นอกจากสร้างราก

หายใจแล้วพันธุ์ไม้พวกนี้มักมีเมล็ดที่งอกเป็นฝัก หรือต้นอ่อนตั้งแต่อยู่บนต้น

เมื่อหล่นจากต้นแม่สามารถปักลงในดินเลนพร้อมที่จะเจริญเติบโต ส่วน

การปรับตัวทางใบจะเห็นว่าลักษณะของใบที่มีสารคิวตินเคลือบหนา มีขนปก

คลุมเพื่อลดการคายน้ำ และมีการสะสมเกลือปริมาณมากไว้ที่ใบ

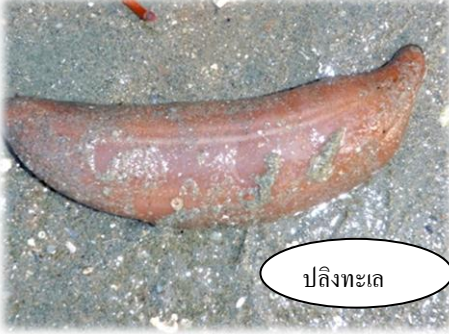
๕. ระบบนิเวศแหล่งหญ้าทะเล (Seagrass beds)

หญ้าทะเลมีความสำคัญต่อระบบนิเวศเพราะรากของมันช่วยลดการพังทลายของหน้าดินและช่วยปรับสภาพน้ำทำให้อินทรีย์วัตถุและดินตกตะกอน และมีการสะสมของแร่ธาตุต่าง ๆ เป็นแหล่งอาหาร เป็นที่อาศัยหลบซ่อนของสัตว์น้ำบางชนิด

หญ้าทะเลเป็นพืชดอกที่ปรับตัวให้ดำรงชีวิตอยู่ตามพื้นท้องทะเลที่เป็นโคลนละเอียด หญ้าทะเลมีหลายชนิดมี ทั้งแบบใบที่ยาวเหมือนต้นหญ้า ใบกลมเล็กและแบบใบสั้น พบบริเวณน้ำกร่อยจนถึงเขตแนวปะการังทั้งฝั่ง

ปลิงทะเล

อ่าวไทยและทะเลอันดามัน
แหล่งหญ้าทะเลทำหน้าที่เสมือน
ระบบนิเวศที่เชื่อมโยงระหว่าง
ระบบป่าชายเลนและ แนว
ปะการัง แหล่งหญ้าทะเลยังเป็น

ปูทะเล

แหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์น้ำ
นานาชนิด ที่มีความสำคัญทาง
เศรษฐกิจ เช่น ลูกปลาเก๋า ปูม้า
ปลิงทะเล และเป็นแหล่งอาหารที่
สำคัญของพะยูน สัตว์ที่ใกล้สูญ
พันธุ์ของโลก

อีแปะทะเล
เหรียญทราย

ปูม้า

๖. ระบบนิเวศแนวปะการัง (Coral reefs)

เป็นระบบนิเวศที่มีความสำคัญในท้องทะเล ปะการังเป็นสัตว์ที่มีโครงสร้างเป็นหินปูนห่อหุ้มตัวอ่อนนุ่มของปะการัง ปะการังจะอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม (colony) และมีรูปร่างที่แตกต่างกันออกไป เช่น เป็นพุ่มไม้ เป็นก้อน เป็นกิ่งแตกแขนง เมื่อมาเจริญเติบโตอยู่ในบริเวณเดียวกันก็จะก่อให้เกิดแนวหรือเป็นสัน และมีความซับซ้อน เกิดเป็นช่องเล็กช่องน้อย เหมาะสำหรับเป็นที่หลบภัยและซุกซ่อนตัวของสัตว์น้ำนานาชนิด ปะการังอยู่ได้เฉพาะเขตร้อนและใกล้เขตร้อนที่อุณหภูมิของน้ำไม่ต่ำกว่า ๑๘ องศาเซลเซียส

ดังนั้นประเทศในเขตนานาวจึงไม่มีปะการัง แนวปะการังมีคุณค่าต่อมนุษย์ และธรรมชาติในท้องทะเล เช่น เป็นแหล่งเพาะพันธุ์สัตว์น้ำ เป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติทางทะเล และสามารถป้องกันชายฝั่งทะเลจากคลื่นและยังเป็นแหล่งค้นคว้าวิจัยอีกด้วย แนวปะการังแบ่งออกเป็น ๔ ประเภท ได้แก่

๖.๑ แนวปะการังริมฝั่ง (Fringing reef)

เป็นบริเวณที่มีการสะสมหินปูนต่าง ๆ ทับถมกันเรื่อยมา มีปะการัง และสัตว์ต่าง ๆ เข้ามาอาศัยอยู่จนก่อเกิดเป็นแนวหินปะการัง ถ้ามีตะกอนขุ่นมาก สัตว์ในบริเวณนี้มักมีสีส้มไม่สวยงามเหมือนสังคมชีวิตแนวปะการังไกลฝั่งที่มีคลื่นลมน้อย

๖.๒ กลุ่มปะการังบนพื้นทราย (Patch reef)

กลุ่มปะการัง
ในบริเวณนี้จะขึ้นบน
พื้นทราย มักพบ
ปะการังไฮดรอหรือ
ปะการังเขากวาง
เพียงไม่กี่ชนิด อาจ
ไม่มีการก่อเป็นแนว
เนื่องจากจะเป็นร่อง
น้ำที่มีกระแสน้ำ
เชี่ยวไหลผ่าน ถ้า
เป็นแหล่งที่มีน้ำขุ่น
สัตว์ทะเลบริเวณนี้
อาจมีสีส้มไม่สดใส
เพื่อพรางตาให้
กลมกลืนกับธรรมชาติ

๖.๓ กลุ่มปะการังบนโขดหิน

(Coral community on rocky coast)

เป็นสังคม

ปะการังที่ยึดเกาะกับ

โขดหินใต้น้ำ ถ้าเป็น

แหล่งที่มีคลื่นลมแรง

มักพบแต่ปะการัง

ชนิดที่เป็นพุ่มกลม

หรือเป็น กิ่งหนา

๖.๔ แหล่งกัลปังหา และปะการังอ่อน

(Sea fan and soft coral community)

เป็นบริเวณที่มี

กัลปังหาปะการัง อ่อน ปะการัง

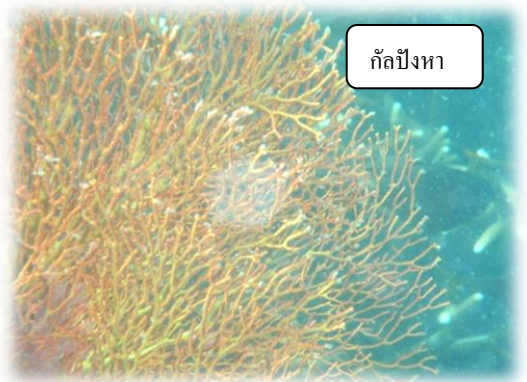
แข็ง อาศัยอยู่ปะปนกัน บริเวณ

นี้จะพบสัตว์อื่น ๆ มาอาศัย

รวมอยู่ด้วยมากมายเช่น

ดอกไม้ทะเล ปลาสวยงาม มพบ

ในระดับน้ำตั้งแต่ ๑๐-๕๐ เมตร

กัลปังหา

ปะการังมีมากมายหลายชนิดกว่า ๗๐๐ ชนิดทั่วโลก สำหรับประเทศไทยมีปะการังประมาณ ๓๕๐ ชนิด ชนิดของปะการังที่พบได้ง่ายในประเทศไทยมีประมาณ ๕๐ ชนิด และมักพบดอกไม้ทะเลที่เป็นสัตว์ทะเลในกลุ่มไฟลัมเดียวกันขึ้นรวมอยู่ด้วย ตัวอย่างได้แก่ ปะการังสมอง ปะการังกิ่งไม้ ปะการังเขากวาง ดอกไม้ทะเล ปะการังอ่อน

ปะการังสมองใหญ่
(large brain coral)

ปะการังเห็ด
(mushroom coral)

ท่านผู้อ่าน หลายท่าน คงมีความเห็นตรงกันแล้วว่า “ระบบนิเวศชายฝั่งทะเลเขตร้อน” เป็นระบบนิเวศที่มีความหลากหลายทางชีวภาพ สูงมาก สิ่งมีชีวิตที่สวยงามทุกชีวิตเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ล้ำค่า ทรัพยากรเหล่านี้เป็น สิ่งดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว เพื่อสนับสนุน การอนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากความหลากหลายทางชีวภาพทางทะเลและชายฝั่งอย่างยั่งยืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ประโยชน์ในด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำเป็นต้องมีการอนุรักษ์ และฟื้นฟูทรัพยากรที่เสื่อมโทรมให้กลับคืนสู่สภาพที่อุดมสมบูรณ์ดั้งเดิม เพื่อใช้เป็นพื้นฐานของการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของชุมชนท้องถิ่นนั้น ๆ โดยจะต้องมีการสร้างความรู้ ความเข้าใจ โดยเน้น การสร้างความตระหนักและสำนึกรักทรัพยากรเหล่านี้ใน ชุมชนชายฝั่ง โดยมุ่งก่อให้เกิดความสมดุลระหว่างการอนุรักษ์ และการใช้ประโยชน์อย่างชาญฉลาด นอกจากชุมชนท้องถิ่นแล้วนักท่องเที่ยวเองก็มีบทบาทสำคัญต่อทรัพยากรเหล่านี้ด้วยเช่นกัน โดยเป็นได้ทั้งผู้ทำลายหากขาดความเข้าใจที่ถูกต้อง และเป็นผู้สร้างสรรค์ถ้ามีความรู้ มีการเตรียมตัวที่ดีก่อนเข้าไปท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวทุก ๆ แห่ง และนักท่องเที่ยวเองจะเป็นกระบอกเสียงสำคัญที่จะช่วยสร้างความเข้าใจให้นักท่องเที่ยวท่านอื่น ๆ ไปในวงกว้าง

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า บทความเรื่อง ความหลากหลายทางชีวภาพของ
ชายฝั่งทะเลในเขตร้อน ในจุลสารฉบับ นี้ อาจมีส่วนช่วยสร้างความรู้ ความ
เข้าใจในทรัพยากรชีวภาพและระบบนิเวศชายฝั่งทะเลให้นักท่องเที่ยวเชิง
นิเวศได้ นอกจาก “รู้” แล้วควรที่จะ “รักษ์” และ “รัก” ในสถานที่ท่องเที่ยวทุก
แห่งที่ได้ไปเยือน ถ้าผู้เขียน มีโอกาส ไปเที่ยวหรือไปปฏิบัติงานในบริเวณ
ชายฝั่งทะเลแล้ว นอกจากจะได้เห็นภาพนักท่องเที่ยวทั้งหลาย วิ่งลงทะเล
และเล่นน้ำอย่างสนุกสนานแล้ว ยังหวังใจว่าอาจได้เห็นภาพนักท่องเที่ยวเชิง
นิเวศ ก้ม ๆ เงย ๆ และพินิจพิจารณาสิ่งมีชีวิตเล็ก ๆ บนผืนทราย ได้ก่อนหิน
หรือบนหาดโคลน แล้วอมยิ้มมองดูเจ้าตัวเล็กตัวน้อยที่พยายามเดินหนีเรา

ส่งท้ายด้วยภาพปะการังงาม ๆ จาก Do D Me Style Creative
Studio Co .,Ltd . ส่งมาให้ ด้วย

ความขอบคุณ เป็นภาพถ่ายจาก
ทะเลไทย เห็นความสวยงาม
เหล่านี้แล้วคงต้องช่วยกันอนุรักษ์
ให้ลูกหลานและนักท่องเที่ยว
ทั้งหลายได้ชื่นชมไปตลอดกาล

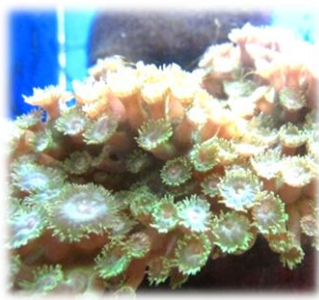
เพียงหัวหอม สีขาว อาศัยอยู่ในฟองน้ำสีชมพู
ผิวค้ำ้นนอกยังมีดาวทะเลสีขาวมาอาศัยร่วมด้วย

ข้อมูลอ้างอิง

๑. กุลวราวุธสุวรรณพิมล,(๒๕๕๒).อันดามันกับกลไกการจัดการการท่องเที่ยว: จากหาดทรายสู่สายน้ำแห่งวัฒนธรรม ประชาคมวิจัย สกว. หน้า ๑๓
 ๒. <http://www.bims.buu.ac.th/old>
 ๓. ภาพประกอบจากสถาบันพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
 ๔. ภาพประกอบจากบริษัท Do D Me Style Creative Studio Co.,Ltd.
-

บันทึกจาก กองหินชุมพร

Do D Me Style Creative Studio Co.,Ltd.

เช้าตรู่วันเสาร์เป็นเช้าวันหยุดที่คนส่วนใหญ่ใช้เวลาไปกับการนอนพักผ่อน หรืออยู่กับบ้าน แต่ผมตื่นเช้ามาวันนี้นี้ผมอยู่กลางทะเลอ่าวไทยแถวจังหวัดชุมพร ด้วยความที่เดินทางมาอย่างยาวนาน จากกรุงเทพ ฯ ถึงท่าเรือ

จังหวัดชุมพรตอนประมาณ

ตีสาม และพักผ่อนน้อย ผม

กังวลมากกับ อาการภูมิแพ้

ซึ่งเป็นโรคประจำตัวที่อาจ

เกิดขึ้นได้ระหว่างวัน

เพราะว่าวันนี้ผมจะมาดำน้ำ

ที่เกาะเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี สถานที่ที่ขึ้นชื่อว่าเป็นจุดดำน้ำที่สวยงามที่สุดอีก

จุดหนึ่งของประเทศไทย เรานัดกันตอน ๗ โมงเช้าที่ชั้นสองของเรือ ระหว่าง

นั่งฟัง brief ของครูสอนดำน้ำ และ dive leader ก่อนที่จะลงดำที่กองหิน

ชุมพร ผมก็หาวไปง่วงไปเป็นพัก ๆ แต่ด้วยความตื่นเต้น เพราะนี่คือการมาดำ

น้ำที่เกาะเต่าเป็นครั้งแรกของผม จึงทำให้ผมรู้สึกตื่นเต้นและกังวลเล็กน้อย

เกี่ยวกับการเตรียมอุปกรณ์ถ่ายภาพก่อนลงน้ำ ผมเป็นคนชอบถ่ายรูปเป็ น

อาชีพอยู่แล้ว แต่การ
ถ่ายรูปใต้น้ำเป็นอะไรที่ยัง
ใหม่กับผมพอสมควร แม้จะ
เคยถ่ายมาบ้างแล้วแต่ก็ยัง
ไม่มากเท่ากับพวกโปร
หลาย ๆ คนที่มีผลงานให้ได้

ชมมากมาย หลังจากฟัง brief เสร็จ เราก็แบ่งออกเป็นสี่กลุ่ม กลุ่มละ
ประมาณ ๕ - ๖ คน รวม ๆ นักดำน้ำเพื่อนร่วมทริปบนเรือ ลำนี้ก็ประมาณ
ยี่สิบกว่าชีวิต ผมอยู่กลุ่มสี่เหลือง ลงกลุ่มที่สอง หลังจากแต่งตัว และเช็ค
อุปกรณ์ทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้ว ฟังก์ชั่น housing และ flash ใต้น้ำอีกราว
ๆ เกือบสองกิโล ผมก็กระโจนลงน้ำ ให้สัญญาณโอเค แล้วเริ่ม ปลดปล่อยลมออก
จาก BCD ดำดิ่งสู่ความลึกตามเชือกทุ่น สิ่งแรกที่ผมเห็นคือน้ำใสสีน้ำเงิน
คราม สวยงามสะท้อนแสงแดดกับผิวน้ำเป็นประกายระยิบ มองเห็นแนวหิน
พื้นทราย แนวปะการัง ผงปลา และนักดำน้ำหลาย ๆ กลุ่มได้อย่างชัดเจน
ช่วงเป็นภาพที่มหัศจรรย์จริง ๆ มันคือช่วงเวลาที่ผมรู้สึกเป็นอิสระมากที่สุด
ผมค่อย ๆ ผ่านความลึกลงไปเรื่อย ๆ ตามเชือกทุ่น พอได้ความลึก
พอประมาณก็ปล่อยเชือก ลอยกลางน้ำ และเริ่มว่ายตาม dive leader อย่าง
มีความสุข ย้อนกลับมามองที่เชือกทุ่นก็แอบตกใจเล็กน้อย เพราะเห็นผองนัก

ประดาน้ำก็อยู่ที่เชือกกรอขึ้นและกำลังลงเป็นกลุ่มใหญ่อย่างกับฝูงแมลงวันติด
กาวดักไม้เสียบลูกขึ้น คงเป็นเพราะความตื่นเต้น และห่วงอุปกรณ์ใต้น้ำจึงทำ
ให้ผมไม่ได้สังเกตว่ากองหินชุมพรนี้เป็นจุดดำน้ำที่ขึ้นชื่อมากที่สุดทีเดียว จึงมีผู้คน
ให้ความสนใจมาดำน้ำที่นี่มากขนาดนี้ ผมเปิดกล้อง วัดแสง ambient ต่าง ๆ
และเริ่มลงมือถ่าย เงยหน้ามองผิวน้ำเห็นท้องเรือ น่าจะมากกว่ายี่สิบลำได้
คนก็เริ่มลงมาเยอะเลยตัดสินใจว่ายตาม dive leader ต่อดีกว่า สภาพใต้น้ำ
จุดนี้สวยงามมาก น้ำ

ใส อากาศดี แทบจะ
ไม่มีกระแสใต้น้ำเลย
ลักษณะของ กองหิน
ชุมพรเป็นกอง หิน
ขนาดใหญ่ อยู่ตรง
กลาง ล้อมรอบด้วย

ปลาหูช้าง

กองหินขนาดกลาง และขนาดเล็กมากมาย จุดผสมนํ้าไปด้วยปะการัง
หลากชนิด และดอกไม้ทะเล ความลึกอยู่ที่ประมาณ ๒๘ - ๓๐ เมตร พบฝูง
ปลาซาก หรือ barracuda ขนาดกลางสวยงาม ว่องไว เหมือนฝูงหมาป่าแห่ง
ท้องทะเล ฝูงปลาข้างเหลืองขนาดใหญ่รวมตัวเกาะกลุ่มเพื่อความปลอดภัย
จากนักล่า ผมไม่รีรอที่จะดีखाว่าเข้าไปใกล้ฝูงปลา และเมื่อทั้งฝูงเจอผมว่าย

เข้าไปใกล้พวกมันยิ่งเกาะกลุ่มกันแน่นมากขึ้น และเปลี่ยนทิศทางว่ายไปมา ผมยังคงสงสัยต่อไปว่าพวกมันรู้ได้อย่างไรว่าจะว่ายไปไหน ทิศทางใด หรือว่ามันจะมีปลาจำฝูงคอยนำ กำลังเพลิดเพลิน อยู่ที่มีความลึก ประมาณ ๑๘ เมตร ผมก็จะมีอยู่กับกลุ่มก้อนฟองอากาศ ของนักดำน้ำที่ปล่อยออกมาตอนหายใจออก ขนาดเบอเร็อ ทำเอาแข็งไปหน่อยเพราะกำลังจะกดชัตเตอร์พอดี... ก็ลงไปดูจึงเห็นนักดำน้ำทั้งกลุ่มกำลังเอาจิ้งจอกจับการถ่ายภาพตนเองและเพื่อนฝูงอย่างไม่ค่อยจะสนใจใคร แม้แต่แสงทะเลและปะการัง ก็โดนตีนกบเตะไปเตะมาบ้าง บางคนควบคุมการลอยตัวยังไม่ดี ก็แถมไปหาดอกไม้ทะเล เตือดร้อนปลาการ์ตูนอินเดียนแดงต้องออกมาชูไล้บ้าง ผมทำใจไม่แข็งแต่ในใจอยากจะทำอะไรไปสักว่าห้ามจับและเตะปะการังใกล้ ๆ ลูกตาเจ้าพวกนั้นจริง ๆ ผมว่ายห่างออกมา ทำความลึกลงไปไปที่ ๒๒ เมตรกว่า จนเกือบถึงพื้นทรายด้านล่าง ระหว่างทางก็แวะพักหายใจ ปลาสลิดหิน ปลาโนรีครีบยาว ฝูงปลาค้างคาว สวยงามน่ารัก และเป็นมิตร รวมถึงปะการังอีกหลายชนิด ผมแวะถ่ายรูปหลายที่ จน dive leader ต้องรอ ด้วยความเกรงใจ ผมจึงได้ถ่ายอีกไม่กี่รูปแล้วรีบตีขาว่ายน้ำตาม แต่ใจก็อยากจะทำอย่างนี้ไม่ต้องขึ้นเลยได้ไหม ช่างน่าอัศจรรย์พวกปลาจริง ๆ ได้อยู่ในระบบนิเวศที่สมบูรณ์สวยงาม อย่างทะเลอ่าวไทยเช่นนี้จริง ๆ ระหว่างดำน้ำขึ้น ใช้เวลาไปประมาณสี่สิบนาที ใจก็นึกเสียดายไม่อยากจะขึ้น เลยหันมาเก็บรูปมุกกว้างอีกซีกสองสามรูป เหลือบไปเห็นแก๊งดำน้ำ

แว็นท์ ยังเชื่อมั่นในการถ่ายรูป คนไม่มีกล้องก็โพสต์ไป คนมีกล้องก็ถ่ายไป ไม่สนใจว่าจะไปเตะใคร หรือไปเตะอะไร ใจผมก็อดคิดไม่ได้ว่าปะการังเขากวาง ก้อนหนึ่งใช้เวลาในการเจริญเติบโตแต่ละนิ้วแต่ละเซ็นต์มากกว่าเวลาที่พวกมัน ทั้งกลุ่มเรียนดำน้ำรวมกันซะอีก เงยหน้ามองไปเห็นท้องเรือกว่ายี่สิบลำ บวก ลบคุณหาร ก็น่าจะมีนักดำน้ำตอนนี้อยู่ประมาณ ๒๐๐ กว่าคน และที่กำลังจะลงมาอีกในวันนี้ ในอาทิตย์นี้ ในเดือนนี้ ผมว่าหากไม่มีการจำกัดจำนวนนักดำน้ำในแต่ละ site ให้เหมาะสมกับขนาดพื้นที่ ไม่มีมาตรการในการจัดการ แหล่งดำน้ำที่ได้มาตรฐาน หรือไม่มีแผน ในการฟื้นฟูแหล่งดำน้ำอย่างจริงจัง แล้วละก็ อีกหน่อยคงไม่มีใครมาดำน้ำที่เมืองไทย และเราเองคงต้องไปดำที่

ต่างประเทศ ได้ยินมาว่าจุดดำน้ำบางจุดในต่างประเทศ เปิดให้ดำปีละ ๓
เดือน แถมยังจำกัดจำนวนนักดำน้ำในแต่ละครั้งอย่างเข้มงวดอีกด้วย จริงอยู่
นักดำน้ำส่วนใหญ่มีความรับผิดชอบ ทั้งต่อตัวเอง และสิ่งแวดล้อม แต่ก็มีนัก
ดำน้ำอีกพวกที่คิดว่าเทห์ เก่ ดำน้ำเป็น ต้องถ่ายไปอวดเพื่อน ๆ ไปโชว์ในแวด
วง โดยขาดสามัญสำนึก และผมก็มั่นใจอีกเช่นกัน นว่ายังมีนักดำน้ำอีก
มากที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับปลา ปะการัง หรือระบบนิเวศที่สุดแสนจะ
สำคัญ ไม่รู้ว่าปะการังคือสัตว์ และใช้เวลาในการเจริญเติบโตนานมาก
ไม่เคยเตรียมตัวหาความรู้ก่อนการดำน้ำว่า site นี้มีอะไร อะไรอยู่
ตรงไหน มากกว่าการเตรียมชุดดำน้ำสวย ๆ เตรียมเครื่องดื่ม
แอลกอฮอล์ อุปกรณ์สันทนการบนเรือ ถ้านักดำน้ำหนึ่งคนตะปะการังหัก
หนึ่งต้น ทุก ๆ หนึ่งวัน ผมเชื่อว่าอีกหน่อยคนไทยเราคงจะต้องดำน้ำในตู้ปลา
หรือแหล่งดำน้ำจำลองแทนการดำน้ำในทะเล สบถในใจมามากพอควร dive
leader ก็ให้สัญญาณขึ้นสูผิวน้ำได้ ดิงกี้ (เรือยางติดเครื่องยนต์) ก็มาลาก
พวกผมเข้าไปที่เรือ เพราะแถวนี้เรือเยอะมากเกินกว่าจะเอาเรือใหญ่มารับได้
...ส่งกล้องขึ้นจากน้ำแล้วตัวเองก็หอบสังขารขึ้นตาม ถอดชุดถอดอุปกรณ์เช็ด
เนื้อเช็ดตัวเดินขึ้นขึ้นสองเรือ เพื่อพักผ่อนเอาแรงไว้สำหรับ site ต่อไป.....
เมืองไทยเรามีจุดดำน้ำที่สวยงามมากมายที่ต่างประเทศให้ความสนใจ แต่ผม
ว่าการจัดการและกฎหมายบางอย่างบางจุดยังอ่อนและขาดการบังคับใช้
อย่างจริงจัง หากยังคำนึงถึงแต่ผลได้มากกว่าผลเสียแล้วละก็น่าสงสารเด็ก

รุ่นหลัง ๆ ที่จะต้องไปหาที่ดำน้ำสวย ๆ สมบูรณ์ ๆ ที่เมืองนอก แล้วที่สำคัญ
ประเทศของเราก็จะขาดรายได้เข้าประเทศไปอีกเยอะ

 ศรีนครินทรวิโรฒวิชาการ ครั้งที่ 4
ประจำปี 2552 วันที่ 29-30 มกราคม 2553

ขอเชิญส่งผลงานวิจัยด้านการท่องเที่ยว
เพื่อนำเสนอในงานสัมมนาวิชาการ ครั้งที่ ๔
หมวดเขตส่งผลงานวิจัย ภายใน ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๒
สนใจโปรดอ่านรายละเอียดได้ที่
<http://conference.swu.ac.th>

รายงานวิจัยการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
สาขาวิชาการวางแผนและการจัดการการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
ของนิสิตที่จบการศึกษาในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ (สารนิพนธ์)

๑. การวางแผนกลยุทธ์แบบบูรณาการเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืน จังหวัดชัยนาท (นางสาวพะจิต ตามประทีป)
๒. ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืน : กรณีศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดปราจีนบุรี (นางสาววันทนา ชมจินดา)
๓. การวิเคราะห์แผนยุทธศาสตร์จังหวัดประจวบคีรีขันธ์เพื่อเสนอแนวทางพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืน (นางสาวพัทธ์ธีรา ลภัสเศรษฐศิริ)
๔. แนวทางพัฒนาการตลาดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศสำหรับนักท่องเที่ยวสูงอายุนิวซีแลนด์ในกรุงเทพมหานคร (นางสาวสมหมาย เทียงแท้)
๕. แนวทางการวางแผนยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของจังหวัดราชบุรี (นางสาวกนกวรรณ แสนเมือง)
๖. ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการท่องเที่ยวใน โครงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศภูผายล จังหวัดอุดรธานี (นายนาวิน วิไลเลิศ)
๗. การเสนอแผนยุทธศาสตร์เพื่อเป็นแนวทางพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดอุดรดิตต์ (นางสาวมริยา โสหา)
๘. ความคิดเห็นของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน : กรณีศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ (นางสาวอาทิตา พิเศษฐพันธ์)
๙. แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในจังหวัดสุโขทัย (นางสาวพนารัตน์ ลากเกิน)
๑๐. แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดนนทบุรี ภายใต้การจัดการและการมีส่วนร่วมของประชาชน (นางสาวอภิญญา เขี่ยมศรีปลั่ง)

คำนำ

สถาบันพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม มศว

๑๑๔ ซอยสุขุมวิท ๒๓ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

